

Usnesením vyrovnacího soudu ze dne 2. května 1932 bylo potvrzeno vyrovnání o jmění Otty B-a. Proti tomuto usnesení podali rekurs Gustav H. jako ručitel vyrovnání, František S. jako ručitel vyrovnání a ručitel dlužníka a Edmund W. jako ručitel dlužníka. Navrhli též, by vyrovnací řízení bylo podle § 65 (1) čís. 5 vyr. ř. čís. 64/1931 zastaveno, kterémužto návrhu v y r o v n a c í s o u d usnesením ze dne 30. listopadu 1932 vyhověl a řízení podle § 65 (1) čís. 5 vyr. řádu zastavil. K rekursu věřitelky r e k u r s n í s o u d toto usnesení zrušil a uložil vyrovnacímu soudu, by ve vyrovnacím řízení pokračoval. Proti tomuto usnesení podali shora uvedení Gustav H., František S. a Edmund W. dovolací rekurs, jež N e j v y š š í s o u d odmítl.

D ů v o d y:

Dovolací rekurenti nejsou účastníky ve vyrovnacím řízení (viz Bartsch-Pollak, Komentář k řádu konkursnímu, vyrovnacímu a odpůřčímu, 1927, str. 1003, pozn. 32), za něž lze považovati jen věřitele, jichž pohledávky jsou vyrovnáním dotčeny (tak také Dr. Jar. Voska, konkursní, vyrovnací a odpůřčí řády, v Praze 1931, u § 59, str. 559), a nestali se jimi ani tím, že učinili návrh na zastavení vyrovnacího řízení, ano se zastavení vyrovnacího řízení podle § 65 vyr. ř. čís. 64/1931 děje z úřadu, a jako spoludlužníkům, pokud se týče ručitelům jim právo k rekursu nepřisluší, poněvadž nejde o případ § 59 vyr. ř., a obdobné použití tohoto výjimečného ustanovení na jiné případy jest vyloučeno.

Čís. 12690.

Ustanovení § 18, druhý odstavec, zemského zákona pro Moravu ze dne 31. prosince 1874, čís. 5 z. zák. na rok 1875, vztahuje se nejen na stavby na silnicích již jsoucích, nýbrž i na stavby na silnicích dosud nehotových a mají jím býti chráněny nejen osoby na stavbě zaměstnané, nýbrž i osoby na stavbě nezaměstnané.

(Rozh. ze dne 10. června 1933, Rv II 232/31.)

Žalobkyně najala k jízdě na Moravě autotaxi náležející žalovanému. Za noci vjel šofér žalovaného na nehotové silnici na dřevěnou, neosvětlenou přepážku, při čemž auto dostalo smyk a žalobkyně byla poraněna. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice jen polovicí důvodem po právu a uvedl v tomto směru v d ů v o d e c h: Na základě posudku znalců z oboru aut má soud za to, že úraz žalobkyně zaviněn byl jednak žalovaným, který ručí za vinu svého šoféra a který byl v době úrazu majitelem auta, protože dle přesvědčení soudu nejel šofér, ač věděl, že jede po nově upravené a nedokončené silnici, s dostatečnou pozorností a že jel rychlostí příliš velikou, jak šofér sám doznal, asi 25 km za hodinu, jednak zaviněn byl úraz také osobou třetí, t. j. osobou, jejíž povinností bylo přepážku v noci opatřiti světlem, což se nestalo. Povinnost osvětliti

přepážku na silnici plyne i z ustanovení §§ 380 a 422 tr. zák. i ze zemského zákona pro Moravu ze dne 31. prosince 1874 čís. 5 z roku 1875 (§§ 17, 18). Osvětlení to bylo tím spíše potřebné, ano bylo známo, že silnice nově upravená, ač to dovoleno nebylo, ve skutečnosti byla již před úrazem používána, a jest jisto, že, kdyby přepážka byla bývala osvětlena, byl by šofér na ni upozorněn. Soud dospěl proto k názoru, že žalobní nárok co do důvodů jest proti žalovanému po právu jen z části a, protože stupeň spoluzavinění žalovaného na úraze nelze určit, určen byl ve smyslu § 1304 obč. zák. polovicí. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání žalobkyně. D ů v o d y: Odvolatelka míní, že první soud posoudil sporný případ nesprávně, přehlédnuv, že předpisů zákona ze dne 31. prosince 1874 čís. 5 zem. zák. morav. na rok 1875 na tento případ použití nelze. Tento zákon týká prý se silničního policejního řádu platného jen pro veřejné neerární silnice moravské a jeho předpisy, pokud upravují provoz a bezpečnost provozu, mohou prý býti aplikovány jen na taková tělesa, která teprve v budoucnosti, až budou hotova, mají býti odevzdána veřejnosti jako veřejná cesta. Takové nehotové těleso, jako tomu bylo v souzeném případě, do zhotovení a odevzdání veřejnosti do provozu není prý silnicí, a proto nelze předpisů onoho zákona naň použití. Tím pak, že první soud nepřipustil důkaz znalci techniky o tom, jaké předpisy platí pro stavbu takového tělesa silnice, trpí prý řízení před prvním soudem neúplností. S těmito důvody nelze však souhlasiti. Jest sice zjištěno, že úsek silnice, na němž se úraz přihodil (22. prosince 1928), nebyl v době úrazu odevzdán veřejnému provozu a že kolem 15. listopadu 1928 přišel zákaz užívati tohoto úseku silnice. Jest také zjištěno, že na tomto úseku silnice byly zřízeny přepážky, je však i zjištěno a odvolateli ani napadeno, že se po tomto nově budovaném úseku silnice již před úrazem jezdilo a že se to také trpělo. Je skutečně zjištěno a v odpor nevzato, že úraz se stal v době noční a že v době úrazu přepážka osvětlena nebyla. Že jde o úsek veřejné neerární silnice, jejíž stavba se právě prováděla, nemůže býti pochybností a platí proto předpis § 18 odst. 2 cit. zák., pojednávající o opatřeních pro bezpečnost provozu při stavbách na silnicích také pro tuto stavbu. Řečené ustanovení zákona nelze vykládati tak úzce, jak činí odvolatelka, že se totiž předpis ten týká jen staveb prováděných na silnicích již hotových, nikoliv však při stavbách silnice teprve budované. Že tento výklad neodpovídá duchu zákona, tomu nasvědčuje nejen použití výrazu »místa, kde silnice se staví«, nýbrž i ustanovení posledního odstavce § 3 cit. zák., kde se praví »při stavbě nových silnic«. V souzeném případě se silnice stavěla, budovala a bylo proto vzhledem k shora citovanému zákonnému předpisu úsek tento náležitě uzavřítí a při soumraku jednou nebo dle potřeby i několika svítilnami osvětliti, což se však nestalo. O těchto okolnostech nebylo tedy zapotřebí připouštěti a prováděti důkaz znalci z oboru technického a není tu proto vytýkané neúplnosti řízení. Usuzuje-li první soud ze skutkového zjištění, že tento úsek silnice v době úrazu osvětlen nebyl, a v důsledku toho projevuje právní názor, že zavinění na úraze je také na straně třetí osoby, jejíž povinností bylo,

v noci úsek osvětliti, aniž by však tuto třetí osobu pojmenoval, neize v tom shledávati nesprávné právní posouzení a dokonce snad neúplnost rozsudku, jak odvolatelka prvnímu soudu vytýká.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalobkyně potud, že uznal zavinění žalovaného třemi čtvrtinami.

Důvody:

Pokud dovolatelka provádí dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čis. 4 c. ř. s. poukazem k tomu, že se ustanovení druhého odstavce § 18 zák. ze dne 31. prosince 1874 čis. 5. z roku 1875 zákona a nařízení zemských pro Markrabství Moravské vztahuje jen na stavby na cestách již jsoucích, a dovozuje úsudek tento: z autentického německého znění zákona, přehlíží, že právě toto znění: »Die im Bau begriffenen Strassenstellen« v souvislosti s pojmy »Bei neuen Strassenbauten, bei der Regulierung alter Strassen, oder bei der Anlage neuer bisher nicht bestandenen Strassengräben« volenými v posledním odstavci § 3 zmíněného zákona přímo dává podnět k širšímu, odvolacím soudem zastávanému výkladu ustanovení, týkajících se opatření pro bezpečnost provozu při stavbách na silnicích, a nelze omezení těchto předpisů na stavby na silnicích již jsoucích, jak tomu dovolatelka chce, schvalovati. Z marginální rubriky § 18 v českém doslovu »Opatření pro bezpečnost obchodu při stavbách na silnicích« nepřiléhajícího to překladu autentického znění »Vorkehrungen für die Verkehrssicherung bei Bauten auf Strassen«, plyne neudržitelnost názoru dovolatelky, že bezpečnostními opatřeními zde uváděnými jsou chráněny jen osoby na stavbě samé zaměstnané, poněvadž slovem »Verkehrssicherung« (obchod) jest zřejmě pamatováno na bezpečnost provozu všeobecného a ustanovení, že jest závadné místo »při nastávajícím soumraku jednou a dle potřeby i více svítilnami« osvětliti, rovněž jasně má na mysli dobu, kdy se na stavbě nepracuje, tudíž i bezpečnost osob na ní nezaměstnaných. Odůvodnění nesprávného právního posouzení věci rozbořem významu »bezpečnostního opatření« podle § 3 zmíněného zákona jest mylné, poněvadž o bezpečnostních opatřeních mluví jen § 18 zák. a odvolací soud použil posledního odstavce § 3 zák., pojednávajícího o povinnosti okresních fondů silničních a obcí postaviti mostky a přejezdy, jen k opodstatnění oprávněnosti širšího výkladu pojmu »silnice« ve smyslu pro souzený případ rozhodném. K situačnímu plánu dovolatelkou teprve k dovolání přiloženému přihlížeti nelze; jinak jest úsudek napadeného rozsudku, že zavinění na úrazu žalobkyně jest i na straně třetí osoby, jejíž povinností bylo, závadný úsek cesty v noci osvětliti, opodstatněn skutkovými zjištěními, jimiž jest dovolací soud vázán. Na podkladě tohoto skutkového zjištění, zvláště an šofér žalovaného za noci jel, ačkoliv věděl, že jede po nově upravené, ale dosud nedokončené silnici, jak sám doznal, rychlostí asi 25 km za hodinu, tudíž zvlášť neopatrně a nesvědomitě, dospívá dovolací soud po svém volném uvážení podle § 273 c. ř. s. k názoru, že spoluzavinění žalovaného Josefa K-a na úraze žalobkyně jest dáno.

třemi čtvrtinami a jen čtvrtina spoluzavinění jde na úkor oné osoby třetí, kterou právě mají na mysli oba rozsudky nižších stolic.

Čís. 12691.

Platební výměr obecního úřadu, jímž byl povinný vyzván, aby zaplatil za odklízovací práce z příkazu okresního úřadu u něho vykonané, není exekučním titulem podle § 1 čís. 12 ex. ř.

Obce nenáležejí k úřadům, vyjmenovaným v § 1 vládního nařízení ze dne 13. ledna 1928 čís. 8 sb. z. a n.

Vymáhání obecních přírážek nepřisluší obci, nýbrž úřadům, daně vyměřivším. Na tom nemění nic potvrzení pravomoci a vykonatelnosti okresním úřadem.

(Rozh. ze dne 14. června 1933, R I 495/33.)

Na základě platebního výměru obecního úřadu ve V. v Čechách, jímž byl povinný vyzván jednak, by zaplatil za odklízovací práce z příkazu okresního úřadu u něho vykonané, jednak by zaplatil dlužné obecní přírážky, povolil soud první stolice exekuci. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Prvý soud povolil podle opisu platebního příkazu obecního úřadu ve V. a podle vykonatelného rozhodnutí okresního úřadu v N. vnucené zřízení zástavního práva. Proti tomu namítá povinný v rekursu, že mu platební příkaz nebyl doručen a že mu prý přísluší protipohledávka patrně za vymáhající stranou. Dříve bylo zkoumati, zda jest splněn předpoklad povolení zřízení zástavního práva, totiž zda jest tu platný exekuční titul. Podle názoru rekursního soudu nejde v tomto případě o exekuční titul. I kdyby vymáhající strana připojila ve smyslu § 54 druhý odstavec ex. ř. potvrzení příslušného správního úřadu o pravomoci předloženého exekučního titulu, lze přece mluvit o tom, že soud jest vázán tímto potvrzením, že nastala pravomoc a vykonatelnost, jen tehdy, když se návrh opírá o exekuční titul podle § 1 čís. 8, 10—12, 14, pokud se týče čís. 9 ex. ř., neboť jen pro tyto exekuční tituly vyžaduje se potvrzení. V souzeném případě muselo by proto býti dáno především platné rozhodnutí neb nález ve smyslu § 1 čís. 10 neb 12 ex. ř., poněvadž jen takové listiny přicházejí v úvahu pro předložený exekuční titul. Platebnímu příkazu, o nějž tu jde, nelze však přiznati povahu takového rozhodnutí neb nálezu, ježto platební příkaz obecního úřadu V. jest jen oznámením povinnému, že dluhuje obci za práce a placení obcí za něho a pro zadržené obecní poplatky po srážce poukázek berního úřadu, pokud se týče súčtování s pohledávkou z pachtu honebnosti částku 4343 Kč a že má tuto částku platiti obci do osmi dní, jinak obec bude se domáhati na něm této částky žalobou. Při tomto stavu věci nejví se exekuční návrh vymáhající strany býti doložen exekučním titulem zákonu odpovídajícím, takže předpoklad pro povolení navržené exekuce není splněn.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.